

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσβέλ και η σύζυγός του Ναδίνα επιστρέφουν στο μέγαρό τους στο Παρίσι, έπειτ' από μιά απουσία δύο έτων στην Αθάνα της Κούβας. Εκεί, τούς υποδέχεται με μιά τρελλή χαρά η δεκατριετής κόρη τους Τερέζα. Σε λίγο όμως φτάνει κ' η μικρότερη κόρη τους, η Φράγκα, ή οποία ενώ όρμω σαν τρελλή από αγάπη να φιλήση τη μητέρα της, στέκεται εξαφνα σαν απολιθωμένη και φωνάζη εξαλλη: «Δέν είσαι σ' ή μαμά! Είσαι μιά ξένη!» Το κάκου ή Ναδίνα την άγκαλιάζει και τη φιλάει, το κάκου ή αδελφή της την ικετεύει να θγη από την πλάνη της, το κάκου ο πατέρας της και ή παιδαγωγός της μίς Σίμπυλ την εξορκίζουν να φιλήση την μητέρα της... Η Φράγκα, άγρια, άπρόσιτη, σχεδόν σαν τρελλή, επαναλαμβάνει: «Όχι!... Όχι!... Δέν είνε αυτή ή μαμά!... Μου έκλεψαν τη χρυσή μου μαμά κ' ήρθε στη θέση της μιά ξένη!» Στο τέλος μάλιστα κυριεύεται από μιά τρομερή νευρική κρίση και πέφτει βαρεία άρρωστη. Η Ναδίνα την περιποιείται με άφοσίωσι, μολονότι εκείνη την διώχνει από κοντά της και της φέρεται με μίσοσ. Μιά νύχτα, ή παιδαγωγός της Φράγκας, μίς Σίμπυλ, ή οποία κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο, άκούει θόρυβο στην κάμαρή της. Σηκώνεται τότε άθόρυβα και πλησιάζοντας στην πόρτα, βλέπει τη Ναδίνα να στέκεται πάνω από το κρεβάτι της Φράγκας σαν να θέλη να την ύπνωτιση και να της λή έπιτακτικά: «Άύριο θά μ' αναγνωρίσης ως μητέρα σου!... Θά πης ότι είμαι ή άληθινή σου μαμά!... Τό θέλω!... Σε διατάσσω!...» Η μίς Σίμπυλ κατατρομάζει από τη σκηνή αυτή και φεύγοντας άπαρατήρητη, άποφασίζει ν' ανακοίνωση τά πάντα στη βαρώνη Γιάκομπσεν, ή οποία έχει θαφτίσει την Ναδίνα κ' ή οποία την ξέρει περισσότερο από κάθε άλλον, και να ζητήση τη συμβουλή της...

Η βαρώνη Παυλίνα Γιάκομπσεν είνε μιά κυρία πάμπλουτη της ανωτάτης παρισινήσ άριστοκρατίας, την οποία ή μοίρα άνέβασε από τά κατώτατα κοινωνικά στράματα για να την χτυπήση σκληρά κατόπιν σέ ό,τι προσφιλές είχε. Κόρη ενός διεφθαρμένου και πάμπταχου μεθύσου, υπέφερε τρομερά κοντά του κατά τά παιδικά της χρόνια, ως ότου συνάντησε τό νεαρό τραπεζίτη βαρώνο Γιάκομπσεν, ο οποίος την έρωτεύθηκε παράφορα. Έκτιμώντας την για την μεγάλη της τιμιότητα και την άπέραντη καλωσύνη της καρδιάς της, την τράβηξε από την τρώγη του πατέρα της και παίρνοντάς την μαζίτου, μακρυνά στην Κούβα, την παντρεύτηκε. Το νεαρό ζευγάρι έζησε στην όρχή τρισευχισμένο και την ευτυχία τους αυτή τη μεγάλωσε άκόμη περισσότερο ή άπόκτησι ενός παιδιού, του μικρού Όλιθιέ. Έξαφνα όμως, έπιδημία κίτρινου πυρετού ένοσκήπει στην Κούβα κ' ή Παυλίνα προσβάλλεται άπ' αυτόν. Ο σύζυγός της με την άπέραντη άφοσίωσί του την σόζει, μα τό μικρόθιο της τρομερής άρρώστειας μεταδίδεται σ' αυτόν κ' ύστερα από λίγες μέρες πεθαίνει... Η Παυλίνα θά πέθαινε κι' αυτή από την άπελπισία της, αν δέν είχε τό παιδί της, τόν μικρό Όλιθιέ. Άφοσιώνεται λοιπόν στην άνατροφή του και συγχρόνως για να ξεχνάη τόν πόνο της, εργάζεται δραστηρίως και διευθύνει μ' έπιτυχία τίς τραπεζιτικές έπιχειρήσεις του συζύγου της, πολλαπλασιάζοντας έτσι την ήδη τεραστία περιουσία της.

Τά χρόνια περνούν και ο Όλιθιέ, ο οποίος γίνεται ένας ώρατος έφηβος, άρραβωνιάζεται στην Αθάνα με την Ναδίνα, την κόρη της χήρας μητρησίας ντε Σάντα — Κρούζ, στενήσ φίλης της μητέρας του. Ο νέος λατρεύει τη μνηστή του και δέν βλέπει την ώρα να γίνουν οι γάμοι τους. Εκξαφνα ο Όλιθιέ γίνεται μελγχολικός σαν να τόν βασανίζη κάποια μυστηριώδης θλίψις. Άποφεύγει ώστόσο να πη τόν πόνου του στη μητέρα του και όττω εκείνη του μιλάη για τόν προσεχή γάμο του με την Ναδίνα, αυτός άλλάζει θέμα συζητήσεως. Άπ' αυτό γίνεται φανερό ότι τόν έχει τυλίξει σ'ά δίχτυα της κάποια έπικίνδυνη γυναίκα. Μιά νύχτα, τέλος, ή Παυλίνα ξυπνάει άκούγοντας κραυγές άπελπισίας στο μέγαρό της. Οι υπηρέτες τρέχουν εξαλλοι και την ειδοποιούν ότι ο νεαρός τους κύριος πεθαίνει. Σαν τρελλή ή φτωχή

μητέρα, τρέχει στο δωμάτιο του γιου της κι' εκεί βλέπει τόν Όλιθιέ έτοιμοθάνατο να σπαράζει από φριχτούς πόνους. Πριν ξεφυγήση, ό νέος λέει στην άγωνία του: «Η άχρεία! Με σκότωσε... Ναι! Ναι! Αύτη με σκότωσε!... Τό κατάλαβα μόλις ήπια την παγωμένη πορτοκαλλάδα που μου έδωσε... Ποδ είνε τό παιδί που άπόκτησα μαζί της... Μητέρα... Καλή μου μητέρα, όρκίσου μου ότι θά τό θρής και ύά τ' αγαπήσης σαν δικό σου!...» Και άφού ή Παυλίνα του όρκίζεται ότι θά κάνη ό,τι μπορεί για να θρής τό παιδί που άπέκτησε με τη μυστηριώδη άγνωστο, ο Όλιθιέ πεθαίνει, χωρίς να προφτάση ν' άποκαλύψη τό δνομά της.

Έν τω μεταξύ, στην Αθάνα ή μαρκησία Μαρία ντε Σάντα-Κρούζ περιμένει την άφιξη από τη Γαλλία της Παυλίνας και του Όλιθιέ, για να γίνη ο γάμος του με την κόρη της Ναδίνα. Άντι αυτών όμως φτάνει ένας πλούσιος, ξενητεμένος από χρόνια, άδελφός του πεθαμένου συζύγου της, ο Ζοζέ ντε Σάντα-Κρούζ, συνοδευόμενος από ένα νεαρό Γάλλο προσκατευόμένο του, τόν κόμητα Χριστιανό ντε Ροσβέλ.

I

Τό άρχικό σχέδιο του Ζοζέ ήταν να μείνη λίγο καιρό στην Αθάνα κι' έπειτ' από μερικές ήμέρες να φύγη πάλι. Άφού κουδέντιασε όμως με τη μαρκησία Μαρία, κατάλαβε ότι δέν του έπιτρεπόταν να σκέφτεται για αναχώρησι, άφού σέ λίγο καιρό ή Ναδίνα θα έμανε μόνη κι' έρημη στον κόσμο.

Έκτός αυτού, φρόντισε να μάθη σέ ποιά κατάστασι βρισκότουσαν τά οικονομικά της μαρκησίας και όταν ειδε ποιά άταξία έπικρατούσε στη διοίκησι των κτημάτων, τρώμαζε.

Και σαν νάθελε ν' αφήση την ένεργητικότητα του να ξεσπάση, άνέλαβε μόνος την έποπτεία τους. Γύριζε σ'ά άπέραντα κτήματα και προσπαθούσε να έποικτεύη τά πάντα.

Έντωμαξύ ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ δέν άπομακρυνόταν καθόλου από τη Ναδίνα. Φαινόταν σαν να τόν είχε μαγνητίσει ή ώμορφιά της.

Φερόταν με μεγάλη γλυκύτητα προς αυτήν και τη βοηθούσε να νοσηλεύη τη μητέρα της, στην οποία έδειχνε άπειρο σεβασμό.

Κατά την έποχή εκείνη, ο Χριστιανός ήταν ένας νέος τριάντα χρόνων, φίλος, ξανθός, κάπως ψυχρός, με γαλάζια μάτια κ' ή εντύπωση που έκανε σέ όλους ήταν μάλλον ευχάριστη. Η Μαρία ντε Σάντα-Κρούζ τόν αγαπούσε μοναχά γιατί ήταν προσκατευόμενος του Ζοζέ, στον όποιο είχε άφιερώσει όλη την ευγνωμοσύνη της καρδιάς της και για την αγάπη που έδειχνε προς την Ναδίνα.

Όσο για τη Ναδίνα, αυτή μολονότι είχε την ψυχή της γεμάτη από την εικόνα του Όλιθιέ, δέν έβλεπε παρά ένα μόνο πράγμα: ότι ο Χριστιανός την βοηθούσε να περιποιηται την έτοιμοθάνατη μητέρα της με άφοσίωσι, κι' αυτό την έκανε να τόν συμπαθή πολύ.

Έτσι είχαν τά πράγματα στην έπαυλι των Σάντα — Κρούζ στην Αθάνα, όταν μιά μέρα ή μίς Σίμπυλ, ενώ βρισκόταν στο δωμάτιό της, άκουσε από τό σαλόνι μιά διαπεραστική κραυγή, συνοδευόμενη από τόν ήχο ενός σώματος που πέφτει κάτω.

— Ναδίνα, όρκίσου μου ότι θά σέθεσαι τό θείο σου κι' ότι θά τόν ύπακούης σαν πατέρα σου;

Ωρμησε άμέσως πρὸς τὸ σαλόνι κι' ἐκεῖ εἶδε τὴ Ναδίνα νὰ κοιτᾶται ἀναίσθητη καὶ χλωμὴ σάν πτώμα κάτω στὸ χαλί.

Στὸ συσφιγμένο χέρι τῆς κρατοῦσε μιὰ τσαλακωμένη καὶ μισοξεσκισμένη ἔφημερίδα.

Προτοῦ ἀνασηκώση τὴ θετὴ τῆς ἀδελφῆ, ἡ μὲς Σίμπυλ θέλησε νὰ μάθῃ ποιά ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς λιποθυμίας τῆς Ναδίνας κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἔφημερίδα.

Τὰ βλέμματά τῆς ἔπεσαν τότε στὴν ἀκόλουθη εἰδησι:

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ὁ κληρὸς ἐντύπωσε προζάλισε σ' ὅλη τὴν παρισινὴ κοινωνία μιὰ μυστηριώδη συμφορὰ πού χτύπησε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικώτερες οἰκογένειες τῆς κοσμοπόλεως.

Ὁ νεαρὸς βαρῶνος Ὀλιβιέ Γιάκομπσεν πέθανε τὴν περασμένη νύχτα κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, στὸ οἰκογενειακὸ του μέγαρο τῆς λεωφόρου Πουασσονιέ.

Ὁ νεαρὸς βαρῶνος, ὁ ὁποῖος πέρασε ὅλη τὴ νύχτα του ἔξω, πέθανε μιὰ ὥρα μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴν πολυτελεστάτη αὐτὴ κατοικία, στὴν ὁποία μένει μαζί με τὴν μητέρα του. Οἱ γιατροὶ, πού ἐκλήθησαν ἐπείγοντως, ἀναγνώρισαν ἴχνη δηλητηρίου, κατὰ τὸ ὅλοιο δὲν ὑπῆρχε κανένα ἀντιδότακο.

Ἐτσι ὁ θάνατος ἐπλήρωσε κεραυνοβόλος. Ὁ ἀτυχὴς νέος μόλις κατόρθωσε νὰ τραυλιόσῃ πρὸ τοῦ μοιραίου, ὅτι τὸν δηλητηρίασαν με μιὰ πορτοκαλλάδα, τὴν ὁποία τοῦ πρόσφερε μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία ἀπὸ καιρὸ ἦταν ἐρωμένη του καὶ τὴν ὁποία ἀγαποῦσε μέχρι τὴν τρεῖας.

Τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς γυναίκας δὲν πρόφτασε νὰ τὸ προσφέρῃ, κανένας δὲ ἀπὸ τοὺς δικούς του δὲν τὴν ξέρει.

Ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλο παιδί, θρῆσκται βαθυσμένη σὲ βαθιὰ ἀπιστία. Εἶνε τόσο ἀελλπισμένη, ὥστε ὅλοι φοβοῦνται μήπως παραφρονήσῃ.

Ἡ μὲς Σίμπυλ νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται. Ἐτριβε τὰ μάτια τῆς γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι εἶνε ξυπνια. Ἡ τρομερὴ αὐτὴ εἰδησις πού εἶχε κάνει τὴν Ναδίνα νὰ σωριαστῇ κάτω λιπόθυμη, ἦταν τάχα ἀληθινή;

Ἡ μὲς Σίμπυλ ἦταν νέα, γενναία καὶ πρακτικὴ.

Φρόντισε νὰ κρύψῃ τὴν ἔφημερίδα καὶ μετέφερε τὴ Ναδίνα, ἡ ὁποία ἐξαικολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀναίσθητη, στὸ οὐμάτιό τῆς.

— Δυστυχισμένη Ναδίνα! συλλογιζόταν. Τί τρομερὸ γι' αὐτὴν!... Τὸν ἀγαποῦσε τόσο τὸν Ὀλιβιέ!... Ὅσο πρέπει νὰ φανῇ γενναία γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ καθόλου ἡ μητέρα τῆς τὸ τρομερὸ αὐτὸ δυστύχημα. Γιατί, καθὼς εἶνε ἀδύνατη, θὰ πεθάνῃ ἀμέσως μόλις τὸ μάθῃ.

Ἄλλοιμονον ὅμως! Δὲν στάθηκε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν ἡ φρόνιμες αὐτὲς σκέψεις τῆς μὲς Σίμπυλ. Ἡ Ναδίνα, ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμίᾱ τῆς, δὲν μπόρεσε νὰ θρῆ τὴν γενναιότητα πού χρειαζόταν γιὰ νὰ τὸ κάνει αὐτό. Ἀπεναντίας κυριεύτηκε ἀμέσως ἀπὸ δυνατὸ πυρετὸ καὶ ἄρχισε νὰ παραμιλά, μιλῶντας ἀδιάκοπα γιὰ τὸν Ὀλιβιέ, γιὰ τὸ θάνατό του καὶ γιὰ τὴν συντριμμένη καρδιά τῆς.

Ἡ μὲς Σίμπυλ, τρομαγμένη ἐξαιρετικὰ καὶ μὴ ξεροντας πειὰ τί νὰ κάνῃ, ἔτρεξε νὰ θρῆ τὸν κ. ντὲ Σάντα-Κρούζ.

— Δὸν Ζοζέ, τοῦ εἶπε, μιὰ τρομερὴ καταστροφὴ μᾶς χτύπησε...

— Τί; ρώτησε ἐκεῖνος ἀνήσυχος.

— Ὁ βαρῶνος Γιάκομπσεν, ὁ μνηστὴρ τῆς Ναδίνας, δηλητηριάστηκε στὸ Παρίσι ἀπὸ μιὰ γυναίκα πού ἀγαποῦσε... Ἡ Ναδίνα διάβασε τὶς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τοῦ σὲ μιὰ ἔφημερίδα καὶ σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητη ἀπὸ τὴν ἀπελπισίᾱ τῆς. Τώρα πού συνήλθε, παραμιλάει καὶ δὲν ξέρει τί λέει...

Ὁ δὸν Ζοζέ ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ βλαστήμια.

— Ὁ Θεέ μου! φώναξε κατόπιν. Τί ἀπροσδόκητο κακό!

Ἐμεινε σκεπτικὸς μερικὲς στιγμὲς κ' ὕστερα μ' ἓνα εἶδος εὐχαριστήσεως, πού δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κρύψῃ ἡ εἰλικρινὴς ἔκφρασις τῆς φυσιολογίας του, πρόσθεσε:

— "Αἱ! Ἄν ἐχάθηκε αὐτός, θρῆσκται ἄλλος... Πιθανὸν τὸ δυστύχημα αὐτὸ νὰ ἔχη εὐχάριστες συνέπειες... Ἡ Ναδίνα θὰ παντρευθῇ τὸ Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ καὶ θὰ θρεθῇ βέβαια κερδισμένη..."

— Ὁ δὸν Ζοζέ, πὼς τὸ λέτε αὐτό!... Δὲν ξέρετε πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸν Ὀλιβιέ ἡ Ναδίνα!... Μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη τῆς... Ἐγὼ πολὺ τὸ φοβάμαι...

— Ὁχι δά!... Στὴν ἡλικία αὐτὴ δὲν πεθαίνουν τόσο εὐκολα... Ὑὰ ἔχουμε καὶ τὸ ἐξῆς καλὸ: ὅτι ὁ Χριστιανὸς, ὅταν τὴν παντρευθῇ, δὲν θὰ μᾶς τὴν πάρῃ καὶ θὰ φύγῃ μαζί τῆς.

— Καὶ ἡ μητέρα τῆς; εἶπε ἡ μὲς Σίμπυλ. Ὅταν τὸ μάθῃ ἡ μητέρα τῆς;... Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ εἰδησις θὰ τὴν σκοτώσῃ;...

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἐτάραξε βαθειὰ τὸν δὸν Ζοζέ.

— Διάβολε! εἶπε. Αὐτὸ εἶνε σοβαρὸ, μὰ τὴν ἀλήθεια... Ἄς πᾶμε στὴ Ναδίνα, κόρη μου, κι' ἐκεῖ θὰ δοῦμε με ποιὸ τρόπο θὰ μπορέσουμε νὰ ἐμποδίσουμε τὴ μαρκησία νὰ δῇ τὴν κόρη τῆς...

Ἄλλα ἦταν ἀργὰ γιὰ νὰ τὸ προλάβουν αὐτό. Μιὰ μαύρη ὑπηρετρία, ἐνεργώντας ἀπερίσκεπτα, εἶχε εἰδοποιήσῃ τὴ μαρκησία γιὰ τὴν κατάστασι τῆς κόρης τῆς κι' ἐκείνη ἀξίωσε ἀμέσως νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ δωμάτιο τῆς Ναδίνας.

Ἐτσι, ὅταν ὁ δὸν Ζοζέ καὶ ἡ μὲς Σίμπυλ ἔφτασαν στὸ δωμάτιο τῆς Ναδίνας, θρῆσκται τὴ μαρκησία ἐκεῖ.

Ἦταν πῶς χλωμὴ ἀπὸ πτώμα κ' εἶχε γείρει τὸ κεφάλι τῆς στὸ μαξιλάρι τῆς Ναδίνας.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἤξερε πειὰ ἀκριβῶς τὴ δυστυχία πού εἶχε χτύπησῃ τὴν κόρη τῆς. Τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ναδίνας, ἡ ὁποία στὸ παραλήρημά τῆς ἐπανελάμβανε τὶς ἴδιες φράσεις, πού ἔφταναν γιὰ νὰ πληροφορήσουν ὅποιον τὴν ἄκουγε τί εἶχε συμβῆ.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, ἡ κατάστασις τῆς Ναδίνας φαινόταν ἀπελπιστικὴ. Ἡ δυνατὴ τῆς κράσις ὡστόσο νίκησε στὸ τέλος καὶ ἡ νέα σῶθηκε. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος μπόρεσε νὰ σηκωθῇ, γιὰ νὰ παρασταθῇ, ἀλλοίμονο! στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς μαρκησίας, τῆς ὁποίας ἐπέσπευσε τὸ

τέλος ἡ μεγάλη θλίψις τῆς γιὰ τὴν ἀπελπισία τῆς κόρης τῆς.

Πρὶν ξεψυχῆσῃ, ἡ μαρκησία Μαρία εἶπε στὸν δὸν Ζοζέ:

— Θεῖε μου, εἰσθε τώρα ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μᾶς. Ἄν ὁ Θεὸς σᾶς ἐνέπνευσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίσετε ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια στὸ πατρικὸ σας οπίτι, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ τὴν ἡξερὴ πὼς εἰσθε ἀναγκαιότατος ἐδῶ... Σᾶς ἐμπιστεύομαι τὴν κόρη μου. Σὲ λίγες στιγμὲς δὲν θᾶχῃ κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σας στὸν κόσμο.

Ὁ δὸν Ζοζέ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς εἶπε ἐπίσημα:

— Νὰ εἰσθε βέβαιη ὅτι θὰ κάνω τὸ καθήκον μου. Σᾶς ὀρκίζομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι θ' ἀγαπῶ τὴν Ναδίνα, θὰ τὴν προστατεύω καὶ θὰ τὴν ὑπερασπίζομαι.

— Ναδίνα, ἐξαικολούθησε ἡ ἀσθενὴς, ὀρκίσου μου καὶ σὺ ὅτι θ' ἀγαπᾶς τὸ θεῖο σου καὶ ὅτι θὰ τὸν ὑπακούῃς σάν πατέρα σου;...

— Ὁρκίζομαι, ἀπάντησε ἡ νέα μ' ἀπελπισία.

* * *

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ Ναδίνα δὲν εἶχε οὔτε μητέρα.

Ὁ δὸν Ζοζέ, ὁ ὁποῖος ἦταν τίμιος ἄνδρας, κράτησε τὴν ὑπόσχεσι πού εἶχε δώσει στὴν μητέρα τῆς Ναδίνας. Ἐγκαταλείποντας ἐντελῶς τὰ σχέδιά του περὶ ἐπιστροφῆς του στὴν Εὐρώπη, ἐγκαταστάθηκε ὀριστικὰ στὴν Κούβα.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Χριστιανὸς ντὲ Ροσβέλ ἔλεγε ὅτι θὰ ἔφευγε μόνος του, τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε:

— "Αἱ χρυσὴ μου κόρη, δὲν ξέρεις πόσο μὲ κάνεις νὰ χαίρωμαι.

— Τί βιάζεσαι τόσο να μ'αφύγης; Έσ' στην Γαλλία δὲν ἔχεις πειὰ κανένα συγγενή.

— Έχεις δίκη, ἀπάντησε ὁ Χριστιανός. Ἄλλ' ἂν μείνω τώρα ἐδῶ, ἀργότερα θὰ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ φύγω. Γι' αὐτὸ εἶνε καλύτερο νὰ φύγω ἀμέσως.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ναδίνα κι' ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι φτωχός, θὰ ἦταν ἄτοπο νὰ ζητήσω τὸ χέρι της...

— Ἄ! Ἄνοητος πού εἶσαι!.. Ἄν εἶσ' ἐσὺ φτωχός, ἐγὼ εἶμαι πολὺ πλούσιος καὶ θὰ σ'αὶ μοιράσω τὴν περιουσία μου καὶ στοὺς δυό.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Χριστιανός ἔκανε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ δεχτῆ, ὁ ντόν Ζοζὲ πρόσθεσε:

— Σῶπα!.. Ἐγὼ δὲν ἀκούω ἀπὸ τέτοια!... Θὰ σὲ παντρέψω μὲ τὴν Ναδίνα!

Ὁ Χριστιανός μὲ μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ βγάλῃ ἕναν στεναγμὸ ἀπείρου χαρᾶς. Ἐκεῖνο πού ἐπιθυμοῦσε, τὸ εἶχε πετύχει.

Ἄφελῆς καθὼς ἦταν, ὁ δὸν Ζοζὲ ἐξακολούθησε:

— Μὴ μοῦ φέρεις πειὰ καμμιά δυσκολία, γιατί θὰ μὲ κάνης νὰ πιστέψω ὅτι δὲν θέλεις νὰ γίνης ἀνεψιός μου

— Ἄλλὰ ἡ Ναδίνα δὲν μ'ἀγαπᾷ, κι' οὔτε ποτὲ θὰ μ'ἀγαπήσῃ, γιατί ἀγαπάει ἄλλον.

— Ἀγαποῦσε ἄλλον, θέλεις νὰ πῆς. Ὁ ἄλλος ὅμως αὐτὸς πέθανε καὶ πέθανε ἀγαπώντας μιά ἄλλη. Μιά κόρη σὰν τὴ Ναδίνα, τὸ θεωρεῖ αὐτὸ προσβολὴ κι' αὐτὸ ἀνοίγει τὴν πόρτα σὲ πολλές ἐλπίδες. Ἐξ ἄλλου, ἀναλαμβάνω ἐγὼ κάθε φροντίδα γιὰ νὰ φέρω σὲ εὐτυχὲς πέρας αὐτὸ τὸ συνοικέσιο. Ἐσὺ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κάνης λίγη ὑπομονή.

Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Χριστιανός. Ἄφου, γιὰ τοὺς τύπους, προσποιήθηκε ὅτι φέρνει κι' ἄλλες ἀντιρρήσεις, ἀποσύρθηκε ὑπερευχαριστημένος.

Ὡστόσο, ἡ Ναδίνα, μολονότι εἶχε πληγωθῆ κατάκαρδα, ἔγραψε στὴ βαρῶνη Γιάκομπσεν, τὴν ὅποια ὑπεραγαποῦσε, ἐκφράζοντάς της τὴν ἀπέραντη λύπη της γιὰ τὸ δυστύχημά της.

«Ἐγὼ — τῆς ἔγραψε στὴν ἐπιστολὴ της αὐτῆ — δὲν μισῶ, ἂν καὶ παρ' ὅλες τῆς δαδευαίσεις του, ὁ Ὀλιβιὲ περιφρόνησε τὴν δυστυχισμένη του μνηστὴ κι' ἐπρόδωσε τὴν καρδιά της, στὴν ὅποια ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα κυριαρχοῦσε μονάχα ἡ εικόνα του...»

»Ἄλλὰ ἐσὺ, ἡ τόσο καλὴ, τί θὰ γίνης ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀπελπισία;

»Καὶ ἀφ' οὗ εἶσαι πειὰ μιὰ δυστυχισμένη μητέρα χωρὶς παιδί κι' ἐγὼ ἕνα παιδί χωρὶς μητέρα, θέλεις νὰ ἐνώσουμε τῆς δυὸ ἐρημιές μας καὶ τὴν ἀπελπισία μας;

— Θὰ γίνω κόρη σου, δὲν θὰ παντρευτῶ καὶ θ' ἀφοσιωθῶ σὲ σένα, λατρεύοντάς σε ὅπως σὲ λάτρευα πάντοτε καὶ προσπαθώντας νὰ σὲ παρηγορήσω.»

Καὶ συνεχίζοντας ἡ Ναδίνα, ἄφηνε νὰ ξεχυθῆ ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ της καρδιά ὅλη ἡ θερμὴ λατρεία πού ἔνοιωθε γιὰ τὴν βαρῶνη Γιάκομπσεν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ ἔφτασε στὸ μέγαρο Γιάκομπσεν, στὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς πού οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπελπιστῆ γιὰ τα λογικά της δυστυχισμένης Παυλίνας.

Ἐτοί, ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησι. Δεύτερη, τρίτη ἐπιστολὴ τῆς Ναδίνας, εἶχαν τὴν ἴδια τύχη.

Τότε ἡ Ναδίνα, πού ἦταν περήφανη κι' ἀξιοπρεπὴς, αἰσθάνθηκε βαθεῖα λύπη κι' ἀγανάκτησι.

«Πῶς; συλλογίστηκε. Ἐγὼ ξέχασα τὰ σφάλματα τοῦ γυιοῦ της, δὲν θέλησα νὰ μνησικακήσω γιὰ τὴν θανάσιμη προσβολὴ πού μοῦ ἔκανε καὶ συλλογίστηκα μόνο τὴν λύπη

της καὶ τὴν ἀπελπισία της. Προσφέρθηκα σ' αὐτὴν, προτείνοντάς της νὰ γίνω κόρη της καὶ αὐτὴ οὔτε μοῦ ἀπάντησε καν. Ἐ, ἀφ' οὗ τὸ θέλει ἔτσι, θὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι μπορῶ νὰ εὐτυχίσω καὶ μακριὰ της.

Ἦταν τότε ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ, πού ὁ δὸν Ζοζὲ ντὲ Σάντα - Κρούζ, ἀφ' οὗ ἄρχισε μὲ ὑπαινιγμοὺς νὰ μιλάη γιὰ τὸ σχέδιο, τοῦ ὁποίου τὴν πραγματοποιήσει τόσο ἐπιθυμοῦσε, ἐπανελάμβανε δραστηριώτερες τῆς ἐνέργειές του γιὰ τὸν Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ.

Ἡ Ναδίνα, κυριευμένη πειὰ ἀπὸ τὴν ὀργή της, ἤθελε τώρα νὰ παντρευτῆ, νὰ παντρευτῆ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Κι' οὔτε τὴν ἔμελλε καθόλου ἂν θὰ παντρευόταν τὸν Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλον.

Ἡ σιωπὴ τῆς Παυλίνας τὴν ἔθιγε βαθύτατα κι' ἤθελε νὰ τῆς ἀποδείξῃ ἔτσι ὅτι ἡ προδοσία τοῦ γυιοῦ της δὲν τῆς εἶχε στοιχίσει καθόλου, ἀφ' οὗ, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατό του, μπορούσε καὶ παντρευόταν ἕναν ἄλλο.

— Λοιπὸν, θεῖε μου, ἔστω! εἶπε στὸν δὸν Ζοζὲ, μιὰ μέρα πού ἐκεῖνος ἐπέμεινε περισσότερο. Ἐστω, θὰ σ'αὶ ὑπακούσω... Θὰ παντρευτῶ τὸν κόμητα Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι προηγουμένως θὰ ἐξηγηθῶ μπροστὰ σ'αὶ μαζύ του. Καὶ ἂν, ἀφ' οὗ ἐκεῖνος μ'ἀκούσῃ, ἐπιμένῃ ἀκόμα νὰ μὲ παντρευτῆ, θὰ γίνω κόμησσα ντὲ Ροσβέλ.

Ὁ δὸν Ζοζὲ τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του.

— Ἄ! χρυσοῦ μου κόρη! φώναξε μὲ χαρὰ. Δὲν ξέρεις πόσο εὐτυχισμένο μὲ κάνεις!... Καὶ πόσο θὰ χαρῆ κι' ὁ φτωχὸς ὁ Χριστιανός!... Ἄς τρέξω, ἄς τρέξω γρήγορα νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ τὸ πῶ... γιὰ νὰ μάθῃ μιὰ ὥρα προητέρως τὴν εὐτυχία του...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ὁ δὸν Ζοζὲ παρουσίαζε στὴν ἀνηψιά του τὸν Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ.

— Σὲ δέχεται ὡς σύζυγό της, ἀγαπητέ μου! φώναξε ὁ γέρος, ἐξαλλος ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Τί εὐτυχὴς πού εἶμαι, ἀλήθεια, τώρα πού βλέπω νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὠραιότερο ὄνειρό μου... Τώρα ἄς πεθάνω, δὲν μὲ νοιάζει...

— Μὲ συγχωρεῖτε, θεῖε μου! τὸν διέκοψε ἡ Ναδίνα. Βιαστήκατε πολὺ, μοῦ φαίνεται... Σ'αὶ εἶπα ὅτι προηγουμένως θέλω νὰ δώσω μερικές ἐξηγήσεις στὸν κ. ντὲ Ροσβέλ... Πιθανόν δὲ ἡ ἐξηγήσεις αὐτὲς νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη...

— Μιλήστε καὶ μὴ φοβάστε, δεσποινίς, εἶπε ὁ Χριστιανός, ὑποκλινόμενος ἐλαφρά... Ἐνα πλάσμα ἀγνό κι' εὐγενικό σὰν ἐσ'αὶ, δὲν μπορεῖ παρὰ μόνο σκέψεις ὑψηλές νὰ ἐκφράσῃ. Σ'αὶ ἀκούω σὰν ταπεινὸς δοῦλος.

Ἡ Ναδίνα, πού εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί της, ἄρχισε τότε νὰ λήη χωρὶς κανένα δισταγμὸ:

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἤμουν ἀκόμα μικρὸ κορίτσι, ἀγαποῦσα ἕνα παιδί πού ἦταν τῆς ἴδιας ἡλικίας μὲ μένα... Τὸν ἀγαποῦσα πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἀγαπάει ἡ ἀδελφὴ τὸν ἀδελφὸ της καὶ ὅταν μὲ τὰ χρόνια μεγάλωσε καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶνε μνηστὴρ μου, τὸ πρᾶγμα μοῦ φάνηκε φυσικώτατο, ἐπειδὴ ὀλόκληρη πειὰ ἡ καρδιά μου ἀνῆκε σ' αὐτόν...

»Πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἐνῶ τοὺς περίμενα αὐτόν καὶ τὴν μητέρα μου γιὰ νὰ γίνουν οἱ γάμοι μας, ὁ μνηστὴρ μου πέθανε, ἀφ' οὗ προηγουμένως φάνηκε ἄπιστος σὲ μένα.

»Δὲν σ'αὶ κρύβω ὅτι τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ δυστύχημα μὲ πλήγωσε βαθεῖα, μὰ ἡ καρδιά μου πού εἶνε πολὺ εὐαίσθητη καὶ περήφανη, δὲν συγχωρεῖ ποτὲ ὅσους τὴν περιφρονοῦν.

»Γι' αὐτὸ, ὁ Ὀλιβιὲ Γιάκομπσεν εἶνε γιὰ μένα σήμερα σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξε ποτέ...

»Ὡστόσο, κύριε ντὲ Ροσβέλ, σ'αὶ προειδοποιῶ ὅτι ἡ ψυχὴ μου πού ἔχει πληγωθῆ βαθεῖα, δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ νοιώσῃ ἕναν καινούργιο ἔρωτα... Αἰσθάνομαι, βέβαια, τὴν μεγαλύτερη ὑπόληψι γιὰ σ'αὶ... Μπορεῖ ἀργότερα νὰ νοιώσω

— Μὲ βλέπετε γονατιστὸ μπροστὰ σ'αὶ!

τρυφερή αγάπη... Σε έρωτα όμως δεν πρέπει να ελπίζετε καθόλου...

Ο Χριστιανός γονάτισε μπροστά της.

— Ω, δεσποινίς, είπε, εύλογημένη ή ώρα που άκουσα από το στόμα σας τέτοια λόγια... Υπάρχει τίποτε καλύτερο στον κόσμο από την εκτίμησι, από την τρυφερή αγάπη, όταν προσφέρονται από μια καρδιά σαν τη δική σας;... "Ας έχω στην αρχή τα ωραία αυτά αισθήματα και μπορώ να είμαι βέβαιος, ότι ή απέραντη αφοσίωσίς μου κι' ο μεγάλος μου έρωσ θα ξυπνήσουν μέσ' στην καρδιά σας ακόμα πιο γλυκά αισθήματα... Με βλέπετε, είμαι γονατιστός μπροστά σας... Γονατιστός, σας παρακαλώ να δεχθήτε να γίνετε σύζυγός μου, σύζυγός μου τέτοια, όπως είστε τώρα, με καταπληγμένη την καρδιά, γιατί είμαι βέβαιος ότι θα κατορθώσω να χύσω βάλοσαμο στις πληγές της καρδιάς σας και να τις θεραπεύσω...

Τόσο επίτηδεια έπαιξε το ρόλο του ο Χριστιανός, μίλησε με τόση φυσική συγκίνηση, ώστε στο τέλος ή Ναδίνα έβαλε το χέρι της μέσα στο δικό του.

— Έστω, λοιπόν, είπε. "Ας γίνη ή δοκιμή... Και σας όρκίζομαι ότι αν πρόκειται να μείνη για πάντα κλειστή ή καρδιά μου, θα σας είμαι έφ' όρου ζωής εύγνώμων και άφωσιωμένη σας φίλη και πιστή σας σύζυγος...

Σε μια γωνιά, ο δόν Ζοζέ-έξαιρετικά συγκινημένος, έχυνε άφθονα δάκρυα.

Μετά ένα μήνα έγινε στην Αθήνα της Κούθας, ο γάμος του Χριστιανού και της Ναδίνας, χωρίς καμιά πομπή κι' έντελώς άθόρυθα, σύμφωνα με την έπιθυμία της Ναδίνας, την όποια δικαιολογούσε ο πρόσφατος θάνατος της μητέρας της.

Σ' ένα χρόνο γεννήθηκε ή Τερέζα και τότε ή εύτυχία του δόν Ζοζέ δεν είχε πειά όρια. "Έγινε ο νουνός της και όσο την έβλεπε να μεγαλώνη την αγαπούσε όσο ποτέ δεν είχε αγαπήσει στον κόσμο.

Η Ναδίνα, άπεναντίας, λίγο καιρό μετά τον γάμο της κυριεύτηκε από θαθεία θλίψη και άπογοήτευσι. Είχε διαλυθή πειά μέσα της κάθε ίχνος όργης έναντίον της Παυλίνας και ιού Όυιέι και ήταν τώρα μέχρι άπελπισίας άπαρηγόρητη, γιατί είχε παντρευτή έναν άντρα που δεν τον αγαπούσε. Γιατί ήταν όλοφάνερο ότι ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ δεν την αγαπούσε κι' ότι την είχε παντρευτή μονάχα για τα πλούτη που θα κληρονομούσε από τον θείο της.

Σχεδόν άμέσως μετά τον γάμο του, άρχισε να φέρεται με ψυχρότητα προς την σύζυγό του, μόλις και μετά βίας της έλεγε μερικές κουθέντες και πάντα εύρισκε κάτι για να την κατηγορήσει.

Μπροστά στον δόν Ζοζέ σώπαινε, αλλά όταν εκείνος έλειπε, έδειχνε όλη τη δυστροπία του, προς μεγάλη δυσάρεσκεια της Ναδίνας και αυτής ακόμα της μίς Σίμπιλ.

Συχνά, για να ζή όπως ταίριαζε σε ανθρώπους της περιωπής του, καθώς έλεγε, ο Χριστιανός πήγαινε στα χαρτοπαίγνια της Αθάνας κι' εκεί έχανε τόσα, ώστε αναγκάζοταν ν' άποτείνεται στο δόν Ζοζέ για να μπορή να πληρώνη τα χρέη του. Εκείνος πλήρωνε χωρίς έπιπλήξεις και χωρίς να δείχνη την παραμικρή δυσάρεσκεια.

Μά, κατά βάθος, όλ' αυτά τον έθαζαν σε σκέψεις. Μιλούσε τώρα λιγότερο από άλλοτε και το σπίτι δεν άνηχούσε πειά από τα ζωηρά και φαιδρά εκείνα γέλια του, που έδειχναν ότι είνε άπ' όλα εύχαριστημένος.

— Είσαι τουλάχιστον έσύ εύτυχής; ρώτησε μια μέρα την Ναδίνα, θλέποντας την πολύ χλωμή.

— Είμαι πολύ εύτυχής, του άπάντησε ή νέα γυναίκα, ή

όποια, περήφανη καθώς ήταν, ποτέ δεν θα καταδεχόταν να έξομολογηθή τις θλίψεις της.

— Σαν παράξενος μαζί σου μου φαίνεται ο Χριστιανός.

— Απατάσθε... Φαίνεται ψυχρός γιατί έχει ζήσει σε ψυχρά κλίματα...

Κι' έπειτα πρόσθεσε με σιγανή φωνή:

— Μά πως μπορώ να παραπονούμαι, άφου ζω κοντά σε σας και στην Τερέζα μου;...

Η μικρούλα κόρη πραγματικά μεγάλωνε και γινόταν χαριτωμένη κι' ωραία, γεμάτη ύγεια κι' εύθυμία. Ο δόν Ζοζέ ούτε άπομακρυνόταν πειά από κοντά της. Αυτός ζευγνόταν από το πρωί ως το βράδυ το μικρό άμάξι, μέσα στο όποιο ή μικρούλα είχε περάσει τα νηπιακά της χρόνια. Αυτός την υποβάσταζε όταν έπιχειρούσε να κάνη τα πρώτα της βήματα. Αυτός την πήγαινε στην άκρογιαλιά κι' έπαιζε μαζί της, βοηθώντας την να σκάθη λακκούβες στην άμμο ή να θρίσκη κοχύλια.

Αλλά ο δόν Ζοζέ ήταν πειά πολύ ήλικιωμένος. Μια μέρα, καθώς περιώδευε στα κτήματα, τον έπιασε στο δρόμο ραγδαία και ξαφνική βροχή και, πριν προφτάση να προφυλαχτή, το νερό τον μούσκεψε όλόκληρο. Το ίδιο βράδυ τον έπιασε δυνατός πυρετός κι' έπειτ' από όχτώ μέρες πέθανε.

Η Ναδίνα τον έκλαψε με πόνο. Ο Χριστιανός, άπεναντίας, έβγαλε έναν στεναγμό άνακουφίσεως. Ήταν πειά καιρός να γίνη δική του ή τεραστία περιουσία του, χάριν της όποιας είχε παντρευτή κι' είχε περάσει άνιωντας τρία χρόνια κοντά σε μια γυναίκα που δεν την αγαπούσε.

Την άλλη μέρα, λοιπόν, της κηδείας του δόν Ζοζέ, ο Χριστιανός άξίωσε να ψάξουν όλα τα χαρτιά του μακαρίτη και να βρουν τη διαθήκη του.

Μά τα όνειρά του διεψεύσθησαν οικτρά, όταν ή διαθήκη βρέθηκε και άνοιχτηκε. Ούτε ή συζυγός του, ούτε ο ίδιος κληρονομούσαν τον δόν Ζοζέ, ο όποιος έγκατέλειπε όλη του την περιουσία στην Τερέζα, υπό τον όρο να έχη ο πατέρας της την έπικαρπία της έφ' όρου ζωής.

Στη Ναδίνα ιδιαιτέρως άφηνε τα πατρικά του κτήματα της Αθάνας, τα όποια έφερναν τεράστια έισοδήματα και θα της έπαρκοσαν με το παρπάνω, αν έχήρευε ποτέ.

Η νέα γυναίκα, καταγοητευμένη, δεν θέλησε τίποτε περισσότερο. Αντιθέτως, ο Χριστιανός άρχισε να βρίζη και να βλαστημάη. Και πιστεύοντας ότι θα δυσαρρεστού-

σε πολύ την Ναδίνα, ο όποια αγαπούσε πολύ την κουθιά, δήλωσε ότι θα έφευγαν όλοι μαζί για να έγκατασταθούν σ' ένα μέγαρο που είχε αγοράσει ο δόν Ζοζέ κατά την έποχή των γάμων της άνηψιάς του.

Η μίς Σίμπιλ, φυσικά, τους άκολούθησε. Ήταν άλλωστε τόσο πολύτιμη στη Ναδίνα και ή δυο γυναίκες αγαπιόντουσαν τόσο, ώστε δεν θ' άποφάσιζαν ποτέ να χωριστούν.

Στο Παρίσι, ο Χριστιανός ρίχτηκε σε όλες τις διασκεδάσεις και σ' όλες τις τέρψεις. Η Ναδίνα στην αρχή τον συνώδευε παντού για να προλαμβάνη με την παρουσία της σκάνδαλα, που ή υπερηφάνειά της δεν τα άνεχόταν.

Αλλά σε λίγο, ή νέα γυναίκα αναγκάστηκε να διακόψη αυτή τη ζωή, γιατί έπρόκειτο να φέρη στον κόσμο το δεύτερο παιδί της και ήταν υποχρεωμένη να ξεκουράζεται.

Ένα πρωί, καθώς έκανε τον περιπάτο της σε μια άπομερη δεντροστοιχία του δάσους της Βουλώνης, στηριζόμενη στο μπράτσο της μίς Σίμπιλ, βρέθηκε έξαφνα μπροστά σε μια κυρία με βαρύ πένθος, ή όποια περπατούσε άργά, με τον βαθύτερο πόνο ζωγραφισμένο στην φυσιογνωμία της

(Ακολουθεί)

Την έπήγαινε στην άκρογιαλιά